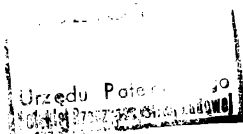

6 kwietnia 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

C14c, 3/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

No 1179.

Kl. 28 a6.

Johannes Hell,
Esslingen (Niemcy).**Sposób garbowania skór i skórek futrzanych.**

Zgłoszono: 12 października 1921 r.

Udzielono: 6 grudnia 1924 r.

Wynalazek dotyczy sposobu garbowania skór lub futer zapomocą nierozpuszczalnych połączeń magnezu a przede wszystkim węglanu magnezowego. Przy tym sposobie garbowania stosuje się rozpuszczalne połączenia magnezu, np. chlorek magnezowy lub siarczan magnezowy i przeprowadza się je w nierozpuszczalne połączenia magnezu, w celu impregnowania temi nierozpuszczalnymi połączeniami skór i futer. Np. można siarczan magnezowy lub chlorek magnezowy zamienić na nierozpuszczalne połączenia magnezu, traktując solami kwasu węglowego lub zasadami jak np. sodą lub dwuwęglanem sodowym. Przytem sole magnezowe i przeznaczone do ich zamiany węglany można stosować równocześnie lub jedno po drugim. Szczególnie cenne wyniki można osiągnąć, gdy traktowanie skór nierozpuszczalnymi związkami magnezu, połączy się z użyciem innych środków np. w ten sposób, że przed, podczas lub po

działaniu węglanem magnezu pozwala się działać na skórę aldehydowi mrówkowemu, solom metali lub innym soloim, wyciągowi celulozy, roślinnym garbnikom, syntetycznym garbnikom i t. d. każdemu z osobna, wspólnie lub kolejno albo też można je stosować po wyprawieniu skóry. W danych wypadkach to nasycanie skóry nierozpuszczalnymi związkami magnezowymi lub stosowanie innych środków albo obydwu tych sposobów może być kilkakrotnie powtórzone.

Przykłady.

1. 100 kg skóry goliżny foluje się przez 4 do 6 godzin lub dłużej w beczce, napelnionej stężonym roztworem 21 — 22 kg siarczanu magnezowego i 7 kg dwuwęglanu sodowego lub 9 kg węglanu sodowego. Ten roztwór można przyrządzać na gorąco lub na zimno; może się to odbywać przed włożeniem lub w obec-

ności golizny. Można np. również postępować w ten sposób, że goliznę wkłada się najpierw do roztworu siarczanu magnezowego, a następnie dodaje się dwuwęglanu lub węglanu lub też odwrotnie.

Po wysmarowaniu, w ten sposób otrzymanej, nieodwodnionej lub tylko wypłókannej skóry, otrzymuje się miękką, o dużej powierzchni i bardzo ciągliwy produkt.

2. Przy traktowaniu formaliną, np. przez dodanie około 1 litra 40%-wego aldehydu mrówkowego do roztworu garbarskiego, stosownie do przykładu 1, otrzymuje się skórę bardzo odporną na gorąco lub alkalia.

Pod wpływem gorąca, które niszczy skórę zwyczajnie garbowaną, skóra, wygarbowana według niniejszego sposobu, po oziębieniu pozostaje giętą, ciągliwą i silnie groszkowatą. Skóra taka nawet bez wysmarowania tłuszczem nie łamie się nawet przy silnym zgniataniu.

Wyprawianie takiej skóry może się odbywać np. z pomocą wyciągu celulozy lub także bez niego. Natłuszczona skóra jest nadzwyczaj ciągliwa i silnie groszkowata; daje się łatwo wyprawić na każdy groszek, skutkiem czego dotychczasowe prace zmiękczenia są zbędne.

3. Przez zanurzenie skóry, otrzymanej według przykładu 1, w rozcieńczonym roztworze formaliny, lub przez pociągnięcie jej formaliną lub tłuszczem z dodatkiem formaliny otrzymuje się skórę, która oprócz innych właściwości, nadaje się do wyrobu bardzo trwałej imitacji skóry groszkowatej przez wytłaczanie.

4. Traktując skórę, otrzymaną według przykładu 1 lub 2, roztworem soli chromowej, otrzymuje się skórę, która obok właściwości nadanej jej przez garbowanie magnezją posiada dobry wygląd i zabarwienie. Zamiast solą chromową można, całkowicie lub do połowy wyprawioną, skórę traktować innymi roztworami soli np. roztworami soli żelaza, cynku, miedzi, ołowiu, aluminium, baru i t. d. W danych wypadkach okazało się korzyst-

nem także traktowanie siarczanem alkaliów. Zamiast specjalnego traktowania, można w niektórych wypadkach dodać tego rodzaju sole także do mieszanin garbujących np. według przykładu 1.

5. Traktowaną według przykładu 1 goliznę wyciska się lub przewietrza, następnie pociąga się wyciągiem celulozy (czyszczony, odługowany błonnik siarczynowy) a potem natłuszcza. Otrzymana skóra jest dobrze wypełnioną i zatrzymuje kształt nadany przez tłuszczenie lub wyprawienie i już więcej się nie rozciąga. Odpowiednie zalety można osiągnąć przez dodanie do mieszaniny garbującej stosownych ilości wyciągu celulozy.

6. Przez odpowiednie użycie stosunkowo małych ilości roślinnych garbników można skórą garbowaną węglanem magnezu nadać właściwości skóry roślinnie garbowanej. Przez dodanie np. 1 litra wyciągu dębiny o 20° do 25° Bé do roztworu garbarskiego według przykładu 1 lub 2, otrzymuje się skórę, która zewnętrznie i wewnętrznie ma wygląd skóry roślinnie garbowanej. Także przez dogarbowanie skóry, traktowanej według przykładu 1 lub 2, roślinnymi garbnikami można wyrabiać, stosownie do rodzaju zastosowania, silniejszą lub miększą, bardzo zwartą skórę o jasnej barwie.

W ten i w podobny sposób, jak przy powyższych przykładach, można użycie także innych stosowanych w garbarstwie środków skombinować z „garbowaniem magnezowym“. Tak, np. przez dodatkowe traktowanie skór, otrzymanych według przykładu 1 i 2, otrzymuje się przy użyciu roztworu soli żelaza i neradolu lub innych syntetycznych garbników, skórę o charakterze i wyglądzie skóry chromowo garbowanej.

Przez traktowanie golizny naprzemian w rozmaitych kąpielach otrzymuje się szczególne wyniki. Np. zwartą, silną, niełamliwą skórę bez natłuszczania otrzymuje się, gdy wygarbowaną według przykładu 2 goliznę, która następnie wyleżała się kilka godzin w mleku wa-

piennem, traktuje się dalej według przykładu 1.

Ponieważ odmięśna strona skóry jest drobnowłóknista i gładka, przeto sposób według wynalazku nadaje się szczególnie do garbowania części odmięśnych. Wypadają one lepiej, niż przy innym garbowaniu. Sztucznej chropowatości po ukończeniu garbowania nie można usunąć.

Przy garbowaniu skór z włosami daje wynalazek tę korzyść, że przy użyciu formaliny i t. d. skóry zostają szybko przez mieszaninę przesiąknięte. Tłuszcze wsiąkają również szybko i nadają skórze miękkość. W ten sposób garbowana skóra jest pomimo wielkiej giętkości nieprzemakalna, nie twardnieje w wodzie, nie odgarbowuje się i jest odporna na mole; wygarbowane wraz z nią włosy posiadają taką odporność, że nawet po 15 godzinem przechowaniu w stężonym roztworze siarczku sodowego nie tracą jeszcze ciągliwości.

Wynalazek ma duże zalety i może mieć wielostronne zastosowanie.

Np. skórze, wygarbowanej z pomocą nierozpuszczalnej soli magnezowej, można nadać, stosownie do życzenia, wygląd skóry chromowej, roślinnie garbowanej, ałunowanej i t. d. Dalej „magnezowe garbowanie“ nadaje skórze własność łatwego i równomiernego przyjmowania i zatrzymywania tłuszczu i innych materyj. Na tej właściwości zasadza się także zdolność farbowania sporządzonych tym sposobem skór rozmaitemi barwnikami i środkami barwiącymi przy osiągnięciu szczególnie pięknych odcieni.

Wreszcie należy jeszcze zaznaczyć, że przy magnezowym garbowaniu, stosownie do wynalazku, nie wprowadza się do skóry szkodziwych kwasów, a skutkiem użycia szczególnie tanich materiałów, jak np. siarczan ma-

gnezowy i soda, jak również przez szybkie przeprowadzenie sposobu garbowania osiąga się duże ekonomiczne korzyści.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób garbowania skór i skórek futrzanych, tem znamienny, że skóry nasycą się nierozpuszczalnymi połączeniami magnezu, szczególnie solami magnezowymi kwasu węglowego.

2. Sposób według zastrz. 1, tem znamienny, że w celu nasycenia skór magnezowymi solami kwasu węglowego lub innych nierozpuszczalnymi połączeniami magnezu, do skóry lub skórek futrzanych używa się rozpuszczalnych soli magnezowych, np. siarczanu magnezowego lub chlorku magnezowego i te traktuje się takimi materjami, które jak np. dwuwęglan lub węglan alkali poprzednio wymienione sole rozpuszczalne przeprowadzają w nierozpuszczalne połączenia magnezowe.

3. Sposób według zastrz. 1 i 2, tem znamienny, że przed, podczas lub po nasyceniu skór nierozpuszczalnymi połączeniami magnezowymi traktuje się je jeszcze innemi, używanymi w garbarniach środkami, np. formaliną, solami metali lub innemi solami, wyciągiem celulozy, roślinnemi lub syntetycznemi garbnikami, przyczem poszczególne te środki można używać pojedynczo, wspólnie lub kolejno jeden po drugim.

4. Sposób według zastrz. 1—3, tem znamienny, że traktowanie według zastrzeżenia 3 wykonywa się dopiero przy lub po wyprawieniu skóry.

5. Sposób według zastrz. 1—4, tem znamienny, że poszczególne nasycanie skór nierozpuszczalnymi połączeniami magnezu lub użycie innych środków lub obydwa te sposoby wykonywa się kilkakrotnie.

Johannes Hell.

Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.